Ч. 143. Середа 10 липня (27 червня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа угоди. — Мадярско-хорватский спір. — Вісти з Франциї. — Перед виборами до третої Думи.

У вчерашній нараді в президиї кабінету взяли участь по австрийскій стороні п. Президент міністрів бар. Бек і міністри рільництва скарбу, торговлі і зелїзниць, як також шеф секциї Зіґгард; по угорскій стороні президент міністрів др. Векерле і міністри торговлі і рільництва та секретарі державні. Фахових референтів не було. Рівночасно з тими переговорами відбула ся в міністерстві скарбу наради угорского державного секретаря Поповича з австрийскими фаховими референтами.

Тверда віра в побіду і непохитна витревалість бє із слів, які виголосив передвчера в Загребі голова хорватскої коаліцїї п. Тускар, витаючи хорватских делеґатів, що вертали з Будапешту. Серед площі, на якій стоїть памятник бана Єлячіча, мовив він: „Хорватский нарід добув меча, як бан Єлячіч. А як нині не блестять на яснім сонци мечі наших предків, то є у нас мечі наших сердець і наших почувань для хорватского народа. За ним ішли ми у бій і будемо дальше боротись за найбільше добро народу — за єго мову й національність. „Нас не побіджено, тілько обманено. Отсею мнимою побідою викопали Мадяри могилу собі самим. Народ непобідимий, народови не годні Мадяри завдати кривду, яку завдали нашим заступникам. Коли народ остає й дальше по нашім боцї, то побіда наша не далека“. В цілій Хорватиї кипить. В Загребі демонстрациї не переводять ся. Подібні вісти надходять також з провінціональних міст, де нарід бере ся прямо проганяти силою мадярских урядників. Хорвати ладять ся бойкотувати вироби угорского промислу та що раз більше відмежовують ся від Угорщини. Новий бан Ракодчай, ославлений в часів Куена Гедерварі не може нічого вдіяти помимо своєї зелїзної руки. Він не може найти нині в цілій Хорватиї найменшої партиї, яка би схотіла згуртоватись коло єго правительства. Не улягає найменшому сумнївови, що як хорватский сойм збере ся, то новому банови ухвалить заяву недовіря. Поки що Ракодчая виключено навіть із загребского касина, в якім рішаючий голос мають давні хорватскі угодовцї. Передвчера відбув екзекутивний комітет хорватско-сербскої коаліциї засїданє, на якім обговорювано зірванє угорско-хорватскої угоди та заініціованє спільної акциї хорватских послів Австриї і Угорщини.

Загребска урядова часопись оповіщує нині королївске відручне письмо, яке заряджує відкликанє засїдань хорватского сойму аж до дальшого розпорядженя.

Француский парламент ухвалив на своїм послїднім засїданю (427 голосами против 123) внесенє посла Баслї, яке установлює, що робучий день по копальнях не може тревати більше як 8 годин. Против сего внесеня виступив посол Айнар доказуючи, що через єго евентуальну ухвалу пошкодить ся дуже францускому промислови, який не буде годен видержати конкуренциї з Анґлією і Німеччиною. Зновуж справоздавець того законопроєкту підніс, що проєкт не може мати небезпечних наслїдків, хочби тому, що єго порішеня вимагає інтерес національної оборони. З черги займе ся палата депутованих законопроєктом про фальшоване вина, який після бажаня президента Клемансо повинен бути порішеним ще перед парляментарними феріями. Міністер скарбу Кайльо побиває ся знов за тим, щоби палата вже в найблизшім часї приступила до дебати над податком доходовим.

„Новое Время“ помістило оногди статю звернену против росийско-францускої спілки. Орґан Суворіна виводить, що отсей союз приносить Франциї більше користи як Росиї. Також під взглядом мілітарним Франция обме-

---

8)

Ґубернатор.

З росийского — Леонид. Андреєва).

(Дальше).

Вскорі притихли в місті всї спори, як безспірні. Треба було приймити убийство, яко довершену річ, доказуючи разом з женщинами, що не можна безкарно убивати дїтий, або безнадійна блукати ся в противностях, вагувати ся, губити власну думку, міняти ся нею так в иншими, як деколи пяні міняють ся на шапки — і ні кроком не порушати ся з місця. Розмова в тім взглядї стала нудною, то й перестали говорити. На вні нїчого не полишило ся, що пригадувало би подію; а в тім мовчаню і спокою, подібнім до грізної хмари, росло велике і страшне дожиданє. Рівнож ті, котрі супротив самої події поводили ся рівнодушно, отже й для наслїдків єї остали рівнодушні — як і ті, котрі радували ся гадкою о покараню убийника, а також і ті, котрих то обурювало — всї здавало ся були переняті одним великим, напруженим і грізним дожиданем.

Коли би ґубернатор умер в тім часї на пропасницю, на тиф, або від случайного вистрілу з мисливского оружия, нїхто не уважав би того за звичайну річ — і поза видимою причиною, глядано би невидимої, навіть неімовірної, але... дїйстної. Чим більше кріпшало дожиданє, тим більше думано о улици Канатній.

А тимчасом на Канатній було спокійно і тихо, як в цілім місті. Численні аґенти дармо старали ся доглянути познак нового бунту або якогось злочинного і страшного наміру. Вправдї і о їх уши відбила ся кружляюча по місті поголоска о наміренім замаху, однако жерела єї не вспіли відкрити; говорили вправдї всї, але так неясно, що нїчого не було можна догадати ся. Хтось — говорили — дуже сильний, а навіть дуже могучий, мав сими днями убити ґубернатора — то всьо, що можна було зрозуміти з міских розговорів.

Аґент Ґріґоріев, удаючи пяного, підслухав одної недїлї в шинку одну з таких підозріних розмов. Двох напиваючих ся робітників, вже майже пяних, сиділо при фляшці пива і нахиляючи ся до себе через стіл — при чім неосторожними рухами потручали фляшку — розмавляли півголосом.

— Убють бомбою — говорив один, видко більше усьвідомлений.

— Бомбою? — сказав другий з зачудованем.

— Ну так, бомбою. А чимже? — Затягнув ся папіросом і пустив дим просто в очи товаришеви, додаючи научаючо:

— Розірве єго на кусники!

— Говорили, що аж девятого дня.

— Неправда — відповів насуплений робітник висказуючи голосом висший стапень заперечення — длячого девятого дня! Девятий день — то забомон... Убють просто рано...

— Коли?

Робітник заслонив ся від сали пятьма розчепіреними пальцями, нахилив ся хитаючись до товариша і голосним шепотом сказав:

— В слїдуючу недїлю, за тиждень...

Оба хитаючись і взаїмно глядячи собі в очи, загадочно умовкли. Пізнїйше перший підніс рівно загадочно палець до гори і погрозив:

— Розумієш?!

— Они не похиблять, не бій ся, не так...

— Ні — зморщив брови перший — о тім нема бесїди. Справа чиста...

— Очивидно — потвердив другий.

— Розумієш?!

— Ну, так розумію.

— Коли розумієш, то напиймо ся ще. Шануєш ти мене, Ваню?

Довго в найбільшій тайнї шептали щось до себе, кидали на себе погляди, жмурили повіки і притягали ся взаїмно один до другого, спускаючи на землю порожні фляшки... Тої самої ночи арештовано обох, але нїчого підозріного у них не найдено, а при першім слїдстві виявило ся, що оба нїчо а нїчо не знають, повтарялиж тілько зачуті поголоски.

— Однако длячогож ти навіть день визначував — недїлю? — питав гнївно підполковник жандармериї, ведучий слїдство.

— Не знаю — відповів заляканий робітник, котрому в тих трех днях навіть люльки не позволено закурити. — Я був пяний.

— Вас би всїх роз... — кричав підполковник, але нїчого не дізнав ся.

Але й з тверезими не було лїпше. В робітнях і на улици явно осуджували ґубернатора, проклинали єго і тїшили ся, що вскорі згине. Однако нїчого певного сказати не могли, а вскорі перестали й говорити, дожидаючи тер-

жена на своїх социялістично-радикальних провідників. Коли відносини не змінять ся, то Росия буде приневолена оглянути ся за иншими союзниками. Росия, заратувавшись грішми у Франциї та використавши підмогу єї політичних впливів грозить, що пошукає собі за иншим предметом політичної експльоатациї. Можливо, отже, що та погроза північного медведя, супротив француської републики тілько спосіб, щоби єї склонити до дальшого і то визначнійшого вислугуваня надневским реакцийним мріям.

„Маніфест 17 (с. ст.) жовтня 1905 р. поставив Росию в ряди конституцийних держав", — так запевняє російске правительство і сему запевненю вірить весь офіцияльний сьвіт. Однако суть російского конституционалізму лежить зовсім не в тих проявах державного житя, що суть конституционалізму в західній Европі і Америці, — тілько в розвязуваню одного парляменту і скликуваню другого — і в обкроюваню виборчого закона перед кождими новими виборами. Виборча ординация до першої Думи була обкроєнєм виборчих прав супротив обіцянок конституцийного манїфесту; ту виборчу ординацию обкроєно перед виборами до другої думи сенатскими поясненями; в кінци рівночасно з розвязанєм другої думи обкроєно виборчу ординацию для третої думи.

Російске правительство поробило доси з конституционалізмом тілько сумні досьвіди. Російске громадяньство ніяк не хоче признати конституциї великодушною царскою ласкою і поводить ся супротив тої ласки по приповідці: „дарованому кониви не диви ся на зуби", — тілько уважає єї уступкою, до якої самодержавне правительство було примушене і при тім уступкою, яка далеко не відповідає домаганям і справжнім потребам громадяньства. І від перших днів російскої конституциї в Росиї борють ся два протилежні напрями: правительство, уважаючи конституцию царскою ласкою, старає ся зменшити ту ласку — обкроїти конституцию — супротив того, що піддані не проявляють відповідної вдячности, — а громадяньство, уважаючи таку конституцию недостаточною, боре ся за розширенє єї. Социялістичні партиї, уважаючи російску конституцию для народних мас недостаточною, бойкотували вибори до першої думи. Та хоч наслідком того социялістів у першій думі було дуже мало і всю опозицию репрезентували прихильники конституцийні демократи (кадети), правительству перша дума видала ся революцийною і оно розігнало єї, обкроюючи рівночасно сенатскими поясненями виборчу ординацию до другої думи. Крім того правительство старало ся вплинути на результат виборів до другої думи иншими способами: период між першою і другою думою був периодом найкрайнійшого, найдикшого, правительственного террору. А однако ані окроєнє виборчої ординациї ані той террор нічого не помогли; народні маси висловили своє недовіре до правительства, висилаючи в другу думу близько півтора сотні социялістичних послів. Коли взяти крім того під увагу инші ліві фракциї і кадетів, то друга дума вийшла лївійша від першої. Правда, кадети в другій думі пішли значно на право, наслідком чого ліві фракциї оставали часто в меншости, але се не зміняє факту, що вибори до другої думи показали, що настрій широких кругів громадяньства супротив правительства крайно ворожий. Побачивши, що з другої думи не зробить послушного собі орудия, правительство розвязало єї, прикроюючи рівночасно виборчий закон до третої думи в тій цїли, щоби в кінци хоч ся третя дума вийшла по волї правительства. Реформа виборчого закона до третої думи має двояку ціль. Поперше вкорочує она виборче право широких народних мас, щоби таким способом позбавити їх впливу на склад третої думи, а віддати той вплив виключно в руки маючих кругів суспільности. Через те на думку правительства революцийні елементи не будуть мати ніякого приступу до думи. Але правительство має клопіт не тілько з революцийними елементами в звичайнім значіню сего слова, але також з елементами чужоплемінними, які навіть тоді, коли з політичного чи социяльного боку представляють реакцию, задля своїх национальних домагань творять елемент, невигідний правительству. Щоби той чужуплемінний елемент зредукувати в третій думі до minimum, правительство зменшило число послів з окраїн, як Польща, Кавказ і т. д.

Реформа виборчого закона викликала нові партийні комбінациї, які вже починають проявляти ся в передвиборчих приготованях. Передовсїм всї опозицийні партиї, починаючи кадетами і далї на ліво, підняли питанє, чи взагалі брати участь у виборах до третої думи. Кадети вже рішили то питанє, порішивши брати участь у виборах, але вже сам факт, що они поставили таке питанє, сьвідчить, який реакцийний мусить бути новий виборчий закон, коли навіть такі посмирнілі кадети не надіють ся від него успіхів для своєї партиї. Супротив того що-ж доперва мають говорити партиї лївійші від кадетів; для них справді питанє, чи брати участь у виборах, чи ні, являє ся дуже важним. І оно єсть для них предметом серіозних дискусий; рішити-ж єго мають аж ширші партийні наради. Все те значить, що ліві партиї не сподївають ся від виборів до третої думи ніякого добра для себе; ті елементи, які на них голосували би, від виборів майже виключені. А результатом того буде, здаєсть ся, перевага правих у третій думі. І праві справді підносять голову. Відживають органїзациї, які вже були завмерли, рушають ся сильнїйші дотеперішні праві, „союзъ русскаго народа" видає оклик злучити ся всїм правим в одну виборчу органїзацию, щоби вкінци дати правительству таку думу, якою оно могло би бути вдоволене. Сим змаганям дає правительство, очевидно, свою материяльну і моральну поміч. — Серед умірковаиих конституцийних кругів проявляє ся знов стремлїнє утворити спільну органїзацию, яка спільними силами виступила би на виборах. В сю органїзацию мали би увійти кадети, мирнообновленцї та октябристи.

пеливо. Деколи при роботі шептав один до другого:

— Вчера знов переїздив без вояків.

— Сам лїзе в руки.

І працювали дальше. Слїдуючогож рана на другім кінци фабрики можна було чути:

— Вчера знов переїздив.

— Нехай наїздить ся!

Немов би числили кождий зайвий день єго житя.

Два рази навіть як у фабриці так на краю улиці Канатної, несподївано, майже в тій самій хвили, впевнювано, що ґубернатора лише що убито. Хто перший принїс вість, не можна було дійти, але зібрані в громаду на улици подавали собі подробиці о замасї. Подавано улицю, годину, число убийників і оружиє, яким довершено убийства. Не хибувало навіть наочних сьвідків, котрі чули гук вибуху. Коли по якімсь часї поголоска не потвердила ся, стояли дальше блїді, безрадні, не висказуючи нї радости нї журби. Відтак розійшли ся рівно спокійно і без розчарованя, немов би не варта було журити ся справою відложеною до кількох днїв, а може до кількох годин або навіть на кілька мінут.

Як в містї так і на Канатній найбільше неумолимими і строгими судиями були женщини. Не перечили ся, не розмавляли лише ждали — і в то дожиданє клали цїлий огонь непохитної віри, цїлу тугу нещастного житя, цїлу лють бідної, голодної, придавленої гадки. І они в своїм житю мали власного давного ворога, котрого не знали мужчини, кухонну печ, вічно ненаситну, вічно жебраючу своєю отвертою пащекою, маленьку печ, сто разів страшнїйшу як всї огнем палахкотячі челюсти пекольні. Від рана до ночи, кождого дня, в часї цїлого житя, володїла она ними безвзглядно, убиваючи душу, виганяючи з їх голов всї гадки, крім тих, які лиш їм були потрібні і котрі їм служили. Мужчини того не знали. Коли женщина, пробудивши ся зі сну, споглянула на кухню, зле замкнену зелїзною бляхою, вид єї доводив бідну женщину, як якесь марево, майже до судорожної відрази і страху, глупого, зьвірячого страху. Окрадена з гадки женщина не уміла би навіть вказати свого ворога і гробіжника, бо заглушувана ним безнастанно, віддавала єму покірно душу, а чорна і смертна тревога сповивала єї непрозрачною мракою. Длятого всї женщини на Канатній видавали ся злі, били дїтий майже до смерти, сварили ся з собою і з мужами, а їх уста повні були докорів, жалоб і злости.

В часї страшної тритижневої голодівки, коли по кілька днїв не палено в печи, женщини відотхнули — віддихом умираючого, котрий на кілька хвиль перед смертию перестає терпїти. Гадка, вирвавши ся на хвилю з заклятого круга, цїлою жадобою і силою причепила ся до мрій нового житя, немов би борба вела ся не о пять рублів більше на місяць, котрих домагали ся мужчини, але о цїлковите і радістне визволеня з всяких пут вікового ярма. Ховаючи дїти, померші з обезсиленя, плачучи за ними кровавими сльозами, чорніючи від журби, утоми і голоду, женщини в тих тяжких днях були лагідні і товариські, як нїколи; вірили, що не на дармо стало ся щось так страшного, що по всяких терпінях мусить прийти велика нагорода. Отже коли дня 17. серпня вийшов до них ґубернатор на площу, осьвітлений ясним промінєм сонця, здавалось їм, що бачать перед собою якесь надприродне єство.

А він сказав:

— Треба вернути до праці. Доки вас не побачу при роботї, не буду міг говорити з вами.

Відтак додав:

— Постараю ся, аби щось зроблено для вас. Ідїть до праці, а я напишу до Петербурга.

Пізнїйше:

— Роботодавцї ваші не лихварі а честні люди. Заборонюю вам називати їх злодіями. Коли завтра не зачнете працювати, велю замкнути фабрику, а вас розішлю до місць уродженя.

Пізнїйше:

— Дїти мруть з вашої вини. Розпічніть працю.

Пізнїйше:

— Коли будете поводити ся так, як поводите ся і не розійдете ся, велю вас розігнати силою. Ідїть до роботи.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 9-го липня 1907.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала учительками в 2-клясових народних школах: Стеф. Галькевичівну в Вільшаници, Анну Гуляївну в Лядскім вел., Мат. Керницку в Ромашівцї, Вікт. Кукурудзову в Лапшині, Каз. Липчиньску у Вікнї, Йос. Гошовску в Шоломиї, Алекс. Йосифовичівну в Бароківцї, Марию Ляпґевичівну в Тираві; — учителями і учительками 1-кл. шкіл: Йос. Сми-

чиньского в Сидинї, Альб. Клиновску в Хоровичах, Ельв. Скшиванківну в Позовичах, Вал. Компердівну в Лібертові, Петра Ющеця в Челюсниці, Ів. Третяка в Сьверхній, Ів. Слимаковского в Закомарю, Сеф. Ганпльову в Сигнівці, Ів. Овоца в Єльній, Каз. Садовского в Гронкові, Ольгу Терлецку в Фалиши, Олекс. Когутиньского в Шутроминцях, В. Рудника в Кістрю, Вол. Запшаля в Будах ланц., К. Тенчара в Білянах, Ол. Ґавроньского в Черемхові, Ст. Орловску в Демонї, Й. Яримовича в Чернелеві рускім, Й. Цетнарского в Хваловичах, Ів. Слодвиньского в Татаринові, Вол. Банка в Ґоржицях, П. Росса в Немилові. Юл. Шмідівну в Ляшках гор., Петр. Кульчицку в Марківцях, Вл. Осадиньску в Вадлях скл., Ам. Годорску в Серадзи, Гн. Шубарґу в Качорівцях, Філ. Дведзіцівну в Скопаню, Конст. Вільчківну в Повергові, Ів. Малавского в Липици дол., Ілию Шалавта в Дичках і Вол. Скрентовича в Кунашеві. — Кр. рада шк. перенесла Мих. Ґрудзиньского управ., о. Гната Шиха учителя гр.-кат. релігії, Макс. Крушельницкого і Мих. Малиша учителїв 5-кл. міш. школи в Турці до 5-кл. муж шк. в Турці, Рах. Муґе рівну і Авг. Кабаровску учит. 5-кл. міш. школи в Турці до 5 кл. жін. шк. в Турці, Марк. Янкевичеву учит. 5-кл. жін. шк. в Ліску до 5-кл. жін. шк. в Турці, Ів. Мадея учит. 5-кл. муж. школи в Мельци до 5-кл. муж. шк. в Соколові, Мар. Каспарківну учит. 2-кл. шк. на передмістю Поводова в Самборі до 4-кл. жін. школи в Самборі і Вас. Кохалевича учит. 1-кл. школи в Шпитківцях до Стрілковець.

— Вручене Впреосьв. Митрополитови Шептицкому адреси від участників паломництва до Єрусалима відбуло ся дня 2 с. м. Депутация, зложена з оо. Е. Миня зі Зборова, Т. Войнаровского з Балинець, Ф. Решетиловича з Глинян, Г. Гнатишака з Криниці, д-ра Яшовского, д-ра Д. Дорожиньского і Льва Сембратовича зі Львова, явила ся в митрополичій палатї о 12 год. в полудне. Іменем депутациї промовив о. Мизь, висказуючи подяку Впреосьв. Митрополитови від всїх участників першої збірної поїздки Русинів з Галичини до сьв. Землї. По тих словах ученик ґімназиї Ем. Дорожиньский вручив Митрополитови на спомин тої поїздки адресу з подякою. Адреса складае ся з касетки і альбома і зроблена була в Єрусалимі. Касетка, з оливного дерева, мае напись: „Руске паломництво до сьв. Землї 1906 р. Єрусалим“. Альбом оправлений в шкіру, окрашений єрусалимским патираменним хрестом, містить цьвіти із сьвятих місць, адресу з подякою на перґаменї і 12 більших фотоґрафічних знимок ґруп паломництва. Потім наступають підписи всїх участників паломництва, зібрані підчас їзди кораблем з Яффи до Триєсту.

— Осїнні маневри XI. (львівского) корпуса починають ся сего року аж 4-го вересня і потревають до 18 го вересня. Відбуваючі ся тепер баталїонові вправи скінчать ся 24 с. м., почім до 3 серпня не буде вправ, а 4 серпня розпічнуть ся в околицях Львова полкові вправи, а закінчать ся дня 3 вересня. В середу дня 4 вересня львівска залога войскова вирушить через Милятичі, Суходіл, Бориничі, Ходорів до Журова. На тім цїлім просторі будуть відбувати ся через 4 дни вправи в бриґадах. Дня 9 вересня розпічнуть ся вправи в дивізиях між Журовом, Букачівцями (через Мартинів і Комарів) а Станиславовом. Головні вправи в дивізиях розіграють ся в днях 12—17 вересня на просторі Станиславів-Тисьмениця-Рошнїв-Ганусівці. Останні вправи цїлого корпуса, дивізий против дивізий, відбудуть ся в днях 17 і 18 вересня, почім войска повернуть зелїзницями до своїх ґарнізонів.

— Фальшиві срібні ґульдени. Більше менше від 10 лїт курсують в цїлій Австриї, найбільше-ж у Відни, срібні ґульдени, вибивані з металю Бритaнія, незвичайно подібні до правдивих. Про широту сего підприємства сьвідчить факт, що до віденьскої монетарнї прийшло до кінця мая с. р. з усїх сторін звиж 20.000 штук тих фальсифікатів. Правительство визначило 1000 корон премії за викрите фальшівників.

— Загальні збори тов. „Народний Дім“ в Станиславові відбудуть ся дня 19 н. ст. липня с. р. в льокали „Кредит звазковий“ в Станиславові, о годинї 4-ій, а евгльдно 5-ій (відповідно до статутів) з слїдуючим порядком дневним: 1. відчитане послїдного протоколу, 2. звіт дирекциї за р. 1906, 3. звіт комісиї контрольної, 4. відчитане протоколу ревізора Союза ревізийного, 5. вибір дирекциї, 6. вибір ради надзираючої. 7. внесеня і інтерпеляциї. *Рада надзираюча.*

— Церковний собор в Росиї розпічне ся 15 падолиста с. р. Кошти его уладженя покриють монастирі. Так Александро-Невска Лавра дасть 65.000 рублїв, Троїцка Лавра 85.000 р., Київско-Печерска Лавра 100.000 р. та Почаївска 45.000 р.; всї первородні монастирі мають зложити по 10.000 р., а другорядні по 5.000 р. Як би тих гроший було за мало, то постановлено решту видатків покрити грішми, призначеними на архиерейскі доми. Часописи дізнають ся, що в проґраму обрад собору війдуть ось які справи: заснование патриярхату в Росиї, установлене осібного архиерея для кождого повіта, забезпечене духовеньства, розлука подружа.

— Два затьміня припадають в сїм місяци. Дня 10 с. м. частинне затьміне сонця у нас невидиме і 25 с. м. затьміне місяця, з котрого буде видко у нас лише початок перед заходом місяця о годинї 3 рано.

— Утеча вязня. Зі Станиславова доносять, що з відділу робучого в Хлопчичах утік дня 5 с. м. арештант станиславівского заведеня карного, 41-лїтний Іван Тростиньский, родом і приналежний до Рівного, рудецкого повіта, засуджений за крадїж на два роки тяжкої вязниці.

— Крадїж. Пишуть від Дрогобича: В ночи з 2 на 3 с. м. невідомі доси злодїї вломили ся на приходство в Тустановичах і закрали о. Дашкевичеви готівкою 5 460 кор., побрані день перед тим за продаж нафти, і дорогоцїнностий та одежи вартости около 500 кор. Взагалї вломи і крадежи в бориславских околицях стали ся щоденними явищами.

— Напад на поїзд. З Нового Йорку доносять: Велику сензацию викликало тут задержане поїзду бандитами коло Патерсону. Опришки вивісивши червону ліхтарню на знак небезпечности спонукали машиніста, що той здержав поїзд. Відтак напали на зелїзничу службу, повязали єї і обрабували поїзд. Однако помилили ся, бо замість особового поїзду задержали товаровий.

— Смерть мурина в Кракові. В краківскім парку виступав разом з своєю трупою молодий 19-лїтний мурин. В послїдних днях тяжко занеміг і его віддано до шпиталя оо. Бонифратрів, де в суботу помер на запалене легких.

Телеґрами.

Відень 9 липня. Коло польске зібрало ся вчера вечером на засїдане. Раджено над буджетовою провізориєю і ухвалено доперва при другім читаню буджету приступити до політичної дебати. На окремо скликаним засїданю виступлять члени Кола з многими внесенями, котрі будуть приділені комісиям.

Відень 9 липня. З Берлина доносять до тутешних часописий, що канцлер кн. Більов з кінцем вересня відвідає міністра бар. Еренталя у Відни. Ті відвідини відбудуть ся по візитї, яку зложить італїяньский міністер справ заграничних Тіттонї бар. Еренталеви в Семеринзї. Як звістно міністер Тіттонї поїде відтак до Ішлю, де представить ся цісареви Франц Йосифови.

Берлин 9 липня. Цїсар Вільгельм наміряе в липни відвідати четверту анґлїйску ескадру кружляків.

Река 9 липня. Сюди мае прибути з кінцем липня японьска фльота.

Петербург 9 липня. Рада міністрів поручила міністерству маринарки, аби в лїтах 1908 — 1911 вставляло до буджету маринарки кождого року по 31 мілїонів рублїв на будову кораблїв і їх уоруженє.

Петербург 9 липня. „Біржевия Ведомости“ доносять, що з'їзд великих промисловців ухвалив зажадати від міністра торговлї ревізиї законів о страйках і робітничих союзах і стоваришенях.

Париж 9 липня. Звичайний з'їзд шефів штабів ґенеральних російского і француского відбуде ся того року в Петербурзї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 5 27).